(31)

(א)

כל מין ה' עינויים ~~[illegible]~~

בה"ה

באם ולמה, בשעה, והבן אומר בבכולה ובאמת ובהתיבה ובסיבה ופרי
אם יהיו בלבולי מעמד גם אלו העינויים חוץ מבכולה ואמת, מדברים הם,
מדליקים בהו כמה ומן מדברי תורה ולבדה, ומי שיש לו חטטין בראשו סך
בדברו ופרי אומרתו בשלום הוא, אבל הן כי כל מדבריהם הן,
ובכל הרמב"ם (פרק שביעי מעמד) מהם הן, אלו דברון דאריתיו אתי, ולא
מגרש ברקיעו, קולי שלו, ומסדן הבעלי תהלים בכל אלו שאינן נעשין לתענוג.
ומכל מיני אומרה, קולינו בשלבנו כמו אבלה ומתי, אלו דן כשעם נעשה
לשם תענוג.

והן הן עד שהו מאמר לחולי הבינוני ולסדן, ומי מדבריהם הן,
הרי אומר לסנוי לכן אומר בדבר, ולולי לה נרקו אלו תאוכלים, לו תבכלים
ופרי. ודוגמתו הרי מאמר לבבולים כל שהוא משום מרגל אצל לחבם
ולסדם לכבוד מרגל בצה, ולכל אוכבו אומר מנוה. (ואוסף בשם הרם, המאמר
הבינתיהו לא אפרו הבדן, אבל כך לקחו מצוה מיוחד בהבדן, אבל אומר מנוה הוא מהבדן.
והרמב"ם בפ' הרמב"ם, לן משב הרוחי (ולמה (ב' ג') בשם הוא מחוץ
בחיצוני לה אלו מישה מצוה ולא לו נרות מאומרו, ובהבכל אינו משום
נרות מאומרו - אומר בכולה - אלו הוא חיצוני שמתכבין אותו בחצוה
לעיניהם את נשמותיהם. הרי מעולה בדברי הרמב"ם דבהבכל הוי הדום
מאד אל עיניו. ובכל דבהבכל אוכבו אומר בכולה, ומלבד הומר, יש
לה מצוה בלמוד אל עיניו, ובן מלבד מהבו בבכולה בהבכל הוא בבן

שיין לעשה. חצי דף בעשה איכא איסור סקייה.
מיהו היתם בתרווה טעמא הוי איסור עשה.
והוכלל הוי דיום אלא דאינו לתבלין מהלכי בקל)

(ר)

ולכאורה הא. ומאי שנא דאיכא איסור שעיר עד בשולו אלא כי בד-קודש
דהא, שם כי לגבי הסדר שם. ולא בשר קדשים

אלא מאי, ובאלה דאיכא איסור אכילה, ויש לדון מצוה תורה של עיניו.
ומשמע לי דשורר הדיינים שעמדו מכבר, אם הלאו לא קיים מלכיהם,
ולא נתברר אלא לאיזו עשה ולא נתם", ואינו בדם הן קיים מצוה עיניו
ולה איסור כלל אלא איזה מעשה מצוה עיניו, ולכן לא איסור סקייה
לקמן, לה אלא באיסורים. ובזה נתברר מקרא דכל דבר האסור באכילה
יש לו איסור לפנות לקמן, אשלגה היכא שאין הדבר מבדר עצמו איסור
כלל אלא שיש בה בשולו מאי, ובין שבקמן אינו מצוה לקיים העשה
אב לא איכפת לן לרחצו ולסרבו בידים שאין בזה תורת איסור כלל.
(ובקונטרס אונקי בידן, ומאי דמבואר לא לגרו בהו רבנן).
ובהגהה כתב שבא כי בקודש הלם דהוי מאי, שרי לפנות לקמן בידים
לפני קידוש ובקל. (כי הערה ריש המאמר)
ועוד סיבה כתב גי הגיהו ריבוי נשים לעיניו בקרוסנה והכא, בלבוש
עוקש ומצהרה. ולכן שרי קרו לחייב נשים בקרוסנה. והרי שכבר שם
מלך הנשים דבוון בלבוש עוקש ומצהרה, ואינה מהלה הקרוסנה לגלן
מילה כלל, הוי מאי שרצלגן ונשים כסלולה, ולכן מאי קרו.
ובקל דמתברר קרוסנה לגבוה עיניו מדבר, ובקל. (כי בד-קודש)
ולכאורה כלי מקרי ומלה (בלא הקיב גל) אלא כן חבר כהן שרקו לגלן
אבל אב. אמר כהן לה, אין תושבין שמו ומכוסין תבואה טמאה, מבור בידן
טבולה אין מקרה לו (לשטרו הימנו). ומלא הקרי והיו הבור הוי איסור תורה, לאכול
תבואה טמאה. (שלא קיבל אוכל ובלות אין בידו מצוה לה לבדיקה). [כי ריש המאמר

לא הייתי קבוע בחלק יומי
בחלקי יום

(ב)

והמציאות לעולם, האיסור מבוטל ומותר בהנאה, אינו אסור (אוצרות וכדומה), ולמלכה נאמר, אינו קיים אלא אם אינו. ומשנה אחר מדברים, למשל בדבר שבמציאות, הוי רק לעתים נדירות אלא אם אינו. ומאידך לעולם, נאמר תלוי (דף קיא ב) מנהג הוהבלן לגבי שבת, איסור כולל, בשבת אסורה בהנאה ומותר בעבודה, אין בעיסה שנעבדה לעבודת והבלן, אינה כזו עדי מלאכה, משום והבלן ודו. ולכאורה לה איך כולל בכלל, והרי בשתי שמות לא כולל, כמבואר בתוס' ובמות בדף לא ב.

אבל כפי הנראה בגיבוי מצוה שנעשה בעבודה, כמו בעיסה מלאכה, ואין דבר שבמלאכה, הוי כולל, ומדאין היתר. ולכן הבדלים אלה לעבודת מלאכה. (הבלו ונלמו).

אבל, שם מסה תלוי אומרים בתלמידו בהדי הדדי קאתינן (הבאו דבר שבת והבלן). ואין לשון בהמשך דתנאים שלוש הוי מפרשים, כי תנאים והבלן הוי מבוא, ונמצא דמבא והבלן קדים אבל תנאים. ומאחר אות תלמידו בהדי הדדי קאתינן, ומיבעיא לן שם הנאים דתנאים אינו מהולה תלוי שם בשבת ולא, אלא איסור מלאכה בלבד (והיו רבנן בתנאים לו בתנאים האחרים) נמצא דצמן התנאים נעלם עם כניסת השבת או לא, ובשאר בכניסה, הוי בטל (שבת והבלן). והבאנו כאמור בתשובה (סוף מבוא) בתרוץ בלים אחד אין כל איסור לא לא איסור דשבתא, והשאלה אינו לחמיר דאורייתא בלבד, בכניסה לא ושבתא בעוון בטל. ולכאורה ודו תנאים שבתא לא יש לנו דבר כלל.

X) לדמתם לא הי, שיהיה סל התנאים והבלן מבא רק באבדה ולא שאיסור מלאכה. ובאמת הכל הוה לפי הסדר בלא האבדה ומלאכה ביבבל איסור מלאכה מלא

ולכן כ"ז נסלח אולי לנו בדיעבד שם

ובכך בטל הדין ב"ל כ"ל להסתפק בחלה שיבש, ובדיוק לגבי מלך מבשמיו,

אם בדיוק לשון בכל מבולה לשתיה אם יש סברה בחלבו ומשקה, אל הדינים

דמלוה מילו הוא מלבד עד עבר, ובאמת הגיה לקיים מצוה זו אפילו בקלי, שלא

ליבוי הבינו אם ומשקה אם בלבו סברה. ודבר יפה בדיעבד אלא אם

זה כל, דאולי הרבה דברים אם בלבם שאינם בהכלל, ובכיוון הלם שונה

ולהכלל, הרי דמתיר כ' תשאלה ואולי רק לפי לאפשר חוב כ' תשאלה בדבולה

ולהכלל בדיוק למשקה הלם, הלוו לם בבולה היתה יש חוב בהלכלל, ואולי הנשי

שם הרבלי, ולדבר הבינו ב"ל דבלם אם כבר שאינם בהכלל, ליבוי אולי חוב

תשאלה בבולה בשתיה, לכן הסולד הרבלי. ואמנם דאולי שם לו תרבלו בן, אל כן

כ' הבינו ב"ל דיש לשאר בכל מבולה ומבולה ובלי. ולכן נראה דהמבלה

הבינו מי שמחבל מלאלה..., עד שיאולו מינו (פיה מלבו הכלי)

נבלב אל שיבת שאר הכלי, בהכלל ומבולין אלא עד שיאולו מינו.

ואל כן בלי הבינו אילו מבולה ושתי, ולבד לבלה שבת מינו.

וכ' המשנה ראבל (ה' תלה סי' מט) דשני דברים נפרדים הם, דאמרם

מלה דשבת מינו, בלי מלבד עד עבר, מה הו אילו לא ליבוי.

לכן מבולין אלא עד שיאולו מינו, אבל הלם בהלכלל (ולו מבב

נבלה מינו ובלי). ואיבו מוכן לא לדינו, לכן בסבר דאבי מלה לדינו

שני דבלה, אם נעשה לבלי בבלבל בהכלל, אמרם ליבוי תמיד מלבד עד

עבר, מה הו מבב אילו לא, כל שאינו שאינו הוו אילו בבלי, אבל ראבל שם

x) כ' עיקר הבינו ב"ל שם, בלבוד שאלו בשבת ולמי אם ושבת בבולם אבל, אינו הוב אלו חשוב

והבאתן בחמר ובמלח, וכיון דנלמד מינה נמצא אל אה ובלבד

חמר ובמלח (דף קכ"ב ע"ב), למה הם בחזקתו לאו מנחה הוא, ומכל מקום אין הקרבן

נכנס לו בנעבד תנור ולו בחזקתו (המשך תשבר), ומכל מקום אם נבל, כל

שאין נכנס בחזקת אם נבל מעיקרה (בהלו תשבר מי אמר בכי אלא

מודים כולם תבני, ומדקתני מכל אבל, מכל בחזקתו לאו מנחה הוא (רש"י).

ודמיון אחר מנחה אם נבל ואחזקתו לא ויכול בהן (בהבכל בהלו נמצא סנבל)

לא מבטל לבטל הוא מתנה לעשה. מ"מ אבל בחזקתו בכ"ב המשך תמנלן,

והיינו בוודאי לה סנבל, אמר משום המנלן (בחזקתו בכ"ב מתבטל בטלה של מדבון

ומאי כך (רש"י). אבל בבטל המשך תמנלן בלא מנחה בהבכל מי אמרתי, והיינו בבה

בר בה בכ"ב סודרו אבמאי מנמך, אלא אי בטל לא קשיא, בחזקתו בחזקתו של

אדם, (ולכן בהבכל אמר בהלו נמצא הסנבל), בחזקתו בחזקתו של בעל (מתניתין

בתרומת הלשכה בחזקתו בחזקתו בעל אלו מלון הוא לה נמל, ולכן מעכבת נמי

לבטל בצון אבל (רש"י).

וכ' קבלת המלות שם (סי' לקמן אות ג') במאמר פליגי אמר ורבא.

בנעשה לתנור אם בטלו הטינוף הוא אלף הטינוף, ואיטור אכולה בהבכל

לבטל איסור של הכולה בפנים אלו ומכיון שאי הכולה מבטל את הטינוף.

ובטלו הטינוף אסור גם כלפי אכולה - נמצא סברת אמר בעיקר הסנבל אסורה

מכיון בטלו הטינוף, ומה כל דהה אחזקתו בגוף בה בתנאין אם אסורה,

דיש בצה גם בטלו הטינוף כמו בעיקר הסנבל, ומכל איסור בכולה והטינוף

הלוי מצד עצמן, ולוי מסיני בכלל המינים. ואלה: סברה חמה גלגל אוסר על בכלל המינים מצד עצמן אלוי בולני מקום המינים לאסור נעילת הסנדל ואלה מצד עצמן ובמקום הסנדלים דאמר בה בתיתין, אינה בכלל נעילת הסנדל אינה אסורה.

ורבינו אלחנן שם (אלפ"ה) מביא הגולה מהגי דאמר (נמצאת מ') בגרבה לסה לכ"ה ארבעה, מהגי דאמר האולם ארבעה לסה בגרבלן כסדר ענינו לוי תלונה ואלה ארבעה לסה אינו מבטל המינים. ולכן מבוי בלאוי הכל דגרבה בגרבלן אסרה שלום בכלל המינים, לבוי הגי אוהבלן לכל הגרבה, דאלה דגרבה לסה שמה ארבעה, ובגרבלן כסדר משלם דמינו מבטל את המינים. נגד דהמלוגו שם אנלוי אלינבי בדבר בלאוי דהגיסדר אוהבלן. הוי לא ארבעה מצות, לכון דנסדר בגרבלן אבמ בלוי שמה ארבעה, בלבד הגרבה אסרה בלבד, אלא בגון בה בכלל מינים, דבון ארבעה בלבד שה לבון ארבעה בכל הגרבה (לבבוי בלאוי).

ולכן - כי בקובלף הארבעה לבד מה, האולם שלוי בדרך ארבעה, כסדר כמו בכל הגרבה. כי הסולגת כי כמון בלוי בוי ארבעה מינו אם בשלוי בדרך אפלגן הפר הפנו דמינו כמוי בלבד לבהגת לבון ארבעה לסה. אלוי לבבוי תולדה בין אוהבלן לכל הגרבה, קדם בגרבלן הלוי בגה אם שמה ארבעה אוו לוי (לבבוי בלאוי).

לכן אנו רואים שהאלכ נבולה בלבד פטור האותאו (עולה לאבאים דסל כולל).

אולם נמצא הנוסר ולכ אינו אל האבולה מצד מצאה אלנו אל בטולו המינו, ולכאורה לס

אותאו, כמס הרוס (סוף פ' אחון) שאינן הלמוה ואבולה (דהנו ב' סאות).

ולכ בקבלס הערות לגבי כל יחל, דהנו מלול הדבור ולו אל מעשה אבולה יגע

לגו בו' אותאו. (קבלס הערות ומעות סו' לעל ל-הל)

ודמו לצמה הבאנו לעיל דמלבד מס דמינו אינבו אוסר אבולה מצד הלמה והברכה,

בולכ לס בצמו אותאו.

(1) הבנו ראינו שיש המשוררים כולל בתרומה אותה בעולם. כי תרומה מעולם לא יכול.
ושיש הרמב"ם בתרומה אותה מדברים. כך תרומה והכל בלינו מעולם תרומה
והכל באותו מלאכה מדברים.

המדרש לשון הרמב"ם (פרק שביעי עשרה הי"ז) וכלו: אלא לעבודת המלאכה
בעשרה לתרומה השבעה ארץ. ובהמה שם וכלו: אלא אחרת יש בדבר הבנות
ובנות לעבודת בית מעשה לשמה ארץ. ומהו שיעור הלשון הזה אלו הרמב"ם
לשון הקדמה בתרומה מלאכה בהכל הוא בדברים, וכן נקט אלו ~~מהכל~~
לעבודת המלאכה בעשרה לתרומה, ומהם ביאור תרומה במלאכה. ומלבד אחרונה
שיש בהכל בדברים ומהם תרומה, נקט בדבר הבנות בדרך הכלל עם
תרומה.

(2) כי הרמב"ם, כי שביעי עשרה (פרק הי"ז) וכלו: כל מלאכה שחייבין על עבודה
בשבת שלמה, חייבין על עבודה בעשרה בדרך. ומה שחייבין אלו דמן מעשה
בשבת, חייבין אלו דמן מעשה בהכל. שיש הלשון, דבעצמו לא נקט והכל,
כיון דאשה מלאכה בעצמן אלא לא עשה תשובה ואין והכל מבנה כלל.
ולדבריו זה והכל. מעלה בשלמן, נקט הרמב"ם, בהכל. (אולם שם)